

Насреща ѝ, откъмъ главния входъ, се зададе дребната осанка на княгиня Сета. Като зърна царицата, тя направи знакъ да чака, прибра съ две ръце дългата си туника, затече се къмъ нея. По мургавото ѝ жълтеникаво лице бѣха изписани загриженостъ и гнѣвъ.

Тѣ заговориха по кумански.

— Зелгу преминалъ на страната на царя. Съ него сѣ и Сотъ, Зепа и Блушъ. Но Сокачъ, Тугортакъ и Бонякъ държатъ яко за тебе. Братята ми сжщо. Ти знаешъ, че сме ти вѣрни. Коца се е настанилъ добре въ Бдинската си про- ния. Тамъ сме силни.

— Зелгу ще се върне при менъ като победа. Но тогава ще заповѣдамъ да го забиятъ на колъ.

Сета изтрѣпна. Погледна царицата съ широко отворени очи. Сякашъ за прѣвъ пътъ я виждаше. Остриятъ ѝ студень гласъ пронизваше като рѣзливъ мечъ.

Целгуба трѣгна съ младата куманска княгиня къмъ главния входъ. Преди да се раздѣлятъ, тѣ дълго си шѣпнаха и се оглеждаха въ страни. Следъ това царицата се запѣти право къмъ покоитѣ на Борила.

Тя влѣзе спокойно, съ нѣкаква необичайна властностъ.

Асѣнь Борилъ веднага почувствува това. Настрѣхна. Приготи се за отбрана. Неволно рѣцетѣ му посегнаха къмъ разгърнатитѣ пергаменти на масата, блѣснаха ги набържѣ въ едно чекмедже.

Севастократоръ Деянъ изви дребната си снага въ угодливъ поклонъ и напусна безшумно стаята.

— Нѣмашъ ли днесъ гости? — попита загрижено царьтъ и приближи като потриваше рѣце, за да скрие досадата си.

Нима му е студено, — помисли Целгуба и бѣгла усмивка премина по лицето ѝ. — Колко е неспокоенъ. Какъ личи измамата въ очитѣ му.

— Казаха ми, че пристигнали гончии. Дойдохъ да науча новини.

Защо се смуги толкова? Той, който винаги умѣеше да бжде тѣй хладенъ и въздържанъ...